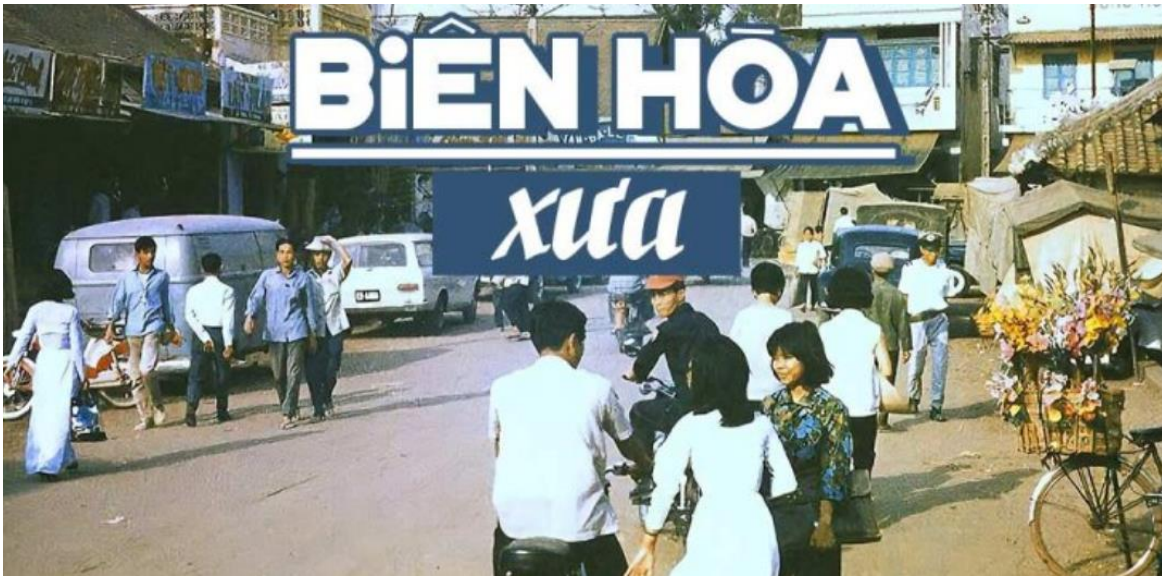

HỘI ÁI-HỮU BIÊN-HOÀ

Website: <https://www.bienhoatx.com>

Email liên lạc: datlam1951@yahoo.com

Hội Ái-Hữu Biên-Hoà hân hạnh giới thiệu đến quý vị bài: **Hội Ký Những Người Con Trai Biên-Hoà-Phần 8** của đồng hương **Trương V. Mạnh** đóng góp trên diễn đàn Hội. Hội chân thành cảm tạ tác giả. Kính mời. **Trân trọng.**

HỘI KÝ NHỮNG NGƯỜI CON TRAI BIÊN-HOÀ Phần 8

Đổi tiền, trưng mua hàng hoá làm gia đình kiệt quệ buôn bán. Cô 7, cô 9 vào làm việc cho chính phủ. Tôi đợi 2 năm sau mới xin chú Bảy Tài làm việc ở công ty khoáng sản. Tại công ty khoáng

sản, mọi việc đều lạ vì là hoá học và các khoáng chất như muối, cát đen, đá quartz, v.v. Trong công ty có nhiều kỹ sư học Mỹ bị kẹt nên nói chuyện cũ rất vui. Chúng tôi thường chia ra nhiều nhóm, nhóm ở Mỹ và có trình độ đại học thường ngồi chung sau giờ nghỉ. Bên ngoài là chính phủ, bên trong ai cũng tìm cách trốn ra biển để đi tị nạn. Nghe nói công ty khoáng sản này thành lập do nhóm sĩ quan quân cụ kẹt lại. Ai, ai cũng tìm đường đi.

Tôi được cho ra Vũng-Tàu quan sát việc lấy cát đen và phân lân dưới đáy biển. Chiếc tàu 3 bloc máy dùng cho công việc tìm kiếm phân, nhưng sau này một cán bộ móc nối với người Chợ-Lớn lấy chiếc tàu ra đi. Lúc này, những gia đình người buôn bán ở chợ Biên-Hoà cũng đóng tàu ra đi theo diện bán chính thức-đóng tiền cho chủ tàu.

Việc ra đi của gia đình. Nhiều gia đình trong khu chợ đã đóng tàu ra đi... Phước Hương, anh Choãn, Vạn Sanh đã ra đi. Bà Ban Sướng chuẩn bị đi chiếc tàu nhỏ. Bà hỏi tôi có đi không bà nhường chỗ. Trong khi đó, tôi được cô 6 giới thiệu đi theo tàu cô Mai. Còn cô 6 đi theo Sùng ở Chợ-Lớn và gia đình bên bà già vợ. Lúc đó thì tin gia đình Xi-Uôi, con bà ban Sướng bị chết cùng một con khi tàu cập bến. Tàu Sùng có gia đình cô 6 và bà mẹ vợ đi trước, có anh Tư Đức và vợ đã đến được Mã Lai-đảo Bi-Dong bình yên.

Tàu cô Mai ra lần đầu bị bão, phòng máy bị ngập nước nên phải trở về Vũng-Tàu. Tàu về Biên-Hoà chờ sửa chữa. Lúc này, tôi phải tham gia vì không thể giao tính mạng gia đình cho họ. Trong khi tàu tạm đậu bên phía bờ sông bên Hoá-An, anh Quới, bạn tôi, phụ trách sửa chữa do cô Mai mượn. Có một vấn đề về máy bơm mã lực hơi nhỏ, tôi đề nghị mua bơm lớn hơn. Anh phụ trách điện cho tàu lại nói không cần máy mã lực lớn vì nếu cần máy lớn hơn

thì tàu đã chìm! Tôi lúc đó lại không biết gì về bơm nước, nhưng nghe họ nói thật vô lý vì tôi sợ tàu chìm nên mới đề nghị mua bơm lớn. Họ chỉ sợ tốn kém trong khi tôi lo cho tính mạng? Kết quả là họ mua bơm lớn hơn. Tôi cũng nhờ anh Thảo nói giùm ba anh xem. Ba anh Thảo cho biết tàu chỉ an toàn 30%. Trong đêm trước khi đi, bạn cùng học ở Chợ-Lớn là anh Xí Ngầu Lát, là thổ địa và cha có nhà máy cưa, mời mấy cô lại chia vui.

Nhờ cô Mai làm việc rất khéo nên tàu ra đi lần 2, tháng 9 năm 1979, và cũng là lần cuối cùng cho tàu đi bán chính thức, lúc này thì Trung-Quốc đang đánh ngoài Biên Giới. Tàu đến gần Mã-Lai thì bị vô nước. Đêm đó tôi phải đứng sát cánh với hai tài công Hoàng và Kiệt. Một số thủy thủ phải lặn xuống biển và một hai lỗ nước vào, tôi thì xuống hầm tàu cố vớt tất cả mọi thanh niên tác nước. Tôi hứa cho Hoàng và Kiệt khi đến nơi bình an mình sẽ cho mỗi đứa 1 ngàn đô.

Trước khi đó một số người đánh cá lại gạt hứa dẫn cặp bến nhưng định cướp tàu. Anh Kiệt và Hoàng rất nhanh mắt, thấy bọn cướp phục kích nên dù tàu đã lên bờ, lập tức lái tàu rút nhanh ra biển trở lại. Rồi tàu lái theo bờ biển cách đó không xa mới lên bờ. Khi tàu đã lên bãi cát, tôi nhảy xuống hướng dẫn mọi người lên bãi biển. Lúc này lính Mã-Lai chặn lại. Đáng lẽ cô Mai lúc này phải chung cho chút vàng nhưng cô không cho. Tôi khoát tay và xin cho đi vài bước đến gần đó. Kết quả lính Mã-Lai cướp giật đồng hồ, cà-rá và nữ trang. Tôi nói tìm chỗ ở rồi cho họ thêm, nhưng chẳng chi chút nào. Bà Bảy Cà-Phê bị lấy một hai lượng?

Ban đêm phải nằm trên bãi biển và lấy quần áo hay khăn che đở. Người Mã-Lai cũng rất thương người, ban đêm họ liệng bánh mì cho mọi người ăn, nhất là cô Bảy mới sanh cháu bé Thảo trên

tàu, sau khi tàu rời bến vài ngày. Bác sỹ Tuấn và một cô Y Tá người Tàu lo sanh cho cô Bảy được Mẹ Tròn Con Vuôn.

Sáng hôm sau Công An Mã-Lai hướng dẫn bác sỹ Tuấn làm thủ tục lãnh thức ăn do Hồng Thập Tự cấp. Khi được nhận phần ăn ai nấy đều vui mừng vì tạm thời thoát chết. Một số gia đình nhờ người công an Mã-Lai mua mùng, bao nylon, và tấm che qua đêm. Một chuyện kỳ lạ là con gái con bà Chín Nga nhờ mua một mùng. Cô này lại khó chịu khi người Mã-Lai đem vào mùng màu trắng, thì cô lại phải đổi màu hồng-sau mấy chục năm sống ở Mỹ khi có dịp thăm lại dì Chín Nga ở gần sân bay Cincinnati, dì cũng nhắc lúc ở Mã-Lai, việc buôn bán rất khó mà con gái dì làm khó vì màu sắc! Cô ta nói quên rồi.

Thực phẩm được cấp phát toàn đồ hộp, nên lính Mã-Lai nhận mua giùm các món ăn tại các tiệm lân cận. Mỗi ngày, họ mua giùm giao lại cho người trong trại không lấy lời, nhưng công an Mã-Lai được cho chút ít quà miễn phí trị giá 3-5 đô mỗi lần mua. Dượng Bảy lần đầu ra lấy hàng, nhưng lần kế tiếp dượng sợ nên không ra lấy hàng, do Mã Lai bỏ bên hàng rào kẽm. Cô 9 phải ra lấy cho đến khi Mã-Lai đuổi tàu ra khơi lại, sau 3 tháng.

Chuyện bên lề những gì xảy ra trong 3 tháng tại bãi Mã-Lai:

1. Tàu gần cập bến thì cô Mai mừng quá nên quát lên: Anh Mạnh sao anh sợ chết quá.
2. Cố Mai lánh mặt vì sợ Mã-Lai làm phiền, vì biết cô ta là chủ tàu.
3. Một đêm em gái cô Mai tự tử. Anh Tuấn trưởng trại gọi mình kêu cảnh sát Mã-Lai nhờ hồng thập tự chở vào nhà thương vì anh sợ cảnh sát dữ lắm. Mình khéo léo nói với cảnh sát giúp rồi sẽ biếu cho anh một cà rá vàng.

4. Mình lại xin cảnh sát giúp đưa ba cô Mai là ông Ban Cọt vào nhà thương vì bệnh nặng. Ông Ban nằm nhà thương vài tuần đến tháng.

5. Một lần lính Mã-Lai bắn một con chó rồi chôn gần trại. Một gia đình gần đó ban đêm mò ra đào lấy xác con chó ra làm thịt ăn. Sáng hôm sau, lính cảnh sát vào thấy lỗ trống nên hỏi ai lấy con chó và đòi phải trả 10 đồng.

6. Lần sau, cảnh sát Mã-Lai bắt một con chó và đem vào trại bán 20 đồng. Mấy anh thủy thủ mua và mình mua rượu Martel, beer đen Đức và gia vị ướp thịt chó. Họ nướng rất thơm. Ăn nhậu thịt chó là một lưu niệm không thể quên khi còn ở bãi biển Mã-Lai!

7. Dân Mã-Lai cũng giữ uy tính, không tham khi mình đòi lại chiến nhân cần hộ toàn nhỏ giá bán 200 đồng trước giờ bị đuổi ra biển-lên tàu Ý? Họ đem chiếc nhân trả lại!

Trước ngày Mã Lai đuổi ra biển, họ di chuyển chúng tôi đi nơi khác, gần một quán có bán hàng. Mấy người trong quán dọa rằng ngày mai các bạn bị đuổi ra biển, quý vị cầu nguyện đi. Buổi sáng trước khi lên tàu, nhiều người la cầu cứu, mình cũng viết vài chữ bằng tiếng Anh cầu cứu Liên Hiệp Quốc.

Trong khi tàu Mã-Lai chở chúng tôi được vài phút thì từ xa hiện ra một tàu biển rất lớn, rồi dần dần tàu Mã tiến gần. Mọi người vừa mừng vừa sợ. Sau cùng thấy tàu Ý hiện rõ. Mọi người mừng reo lên khi được lên tàu Ý. Bác sĩ Tuấn mừng quýnh và nói với mình anh Mạnh thấy mừng không? Mình bình tĩnh chờ đến phút lên tàu mới chắt.

Người Ý đem canoes đón chúng tôi cập tàu lớn đang đậu chờ. Họ bắt các thuyền nhân quăng hết quần áo khi lên tàu. Khi tàu hướng về Ý, Ấn Độ Dương? Ai nấy đều vui.

Hành trình về Ý hơn ba tuần. Bên trong tàu có nhà ăn rất lớn chứa hơn trăm người. Cơm Ý nhão có bơ rất ngon. Gà quay, rau cải và trái cây rất ngon vì mấy tháng chúng tôi chưa ăn ngon như vậy. Tàu lắc qua lắc lại khi gặp sóng lớn khiến người nằm trên tàu phải chóng mặt. Tàu Ý chạy qua kinh đào canal Suze, các nước Trung-Đông, ghé qua Venice rồi xe bus chở chúng tôi vào trại Cecenatico phía Nam Ý và Trieste biên giới Áo-Austria. Chúng tôi được tạm trú tại khách sạn trước khi được chở về nơi thường trú sau vài tuần.

Trước khi đến Ý thì mọi người phải ký giấy ở Ý hay không. Mình nghĩ ở Ý, 2 năm rồi xin qua Mỹ. Bác sĩ Tuấn có người quen bảo lãnh qua Pháp nên kẹt luôn không qua Mỹ được. Một nhóm người gồm cô Mai và bác sĩ Công không ở Ý, họ được tạm trú trong trại gần Rome. **Họ phải chờ khiếu nại hơn hai năm Ý hết trại cho qua Mỹ hết. Được biết Toà Đại Sứ Mỹ lấy Quota của Đông-Âu cho người Việt qua Mỹ.**